

Vandelskravet i tjenestemandsløvens § 10 beskrives også som et sagligt egnethedskrav, men heri ligger der ikke automatisk, at man bliver uegnet til at bestride sit job, hvis man overtræder vandelskravet. Man kan altså godt have vist sig ikke at være værdig til den agtelse og tillid, som stillingen kræver, uden at man af den grund bliver uegnet til fortsat at varetage stillingen. I modsat fald ville den eneste sanktionsmulighed i decorum-sager være afsked, hvilket ikke er tilfældet.

I det konkrete tilfælde vurderede Kirkeministeriet, at den adfærd, som Leif Bork Hansen blev dømt for, var alvorlig nok til at udgøre en tilsidesættelse af vandelskravet i tjenestemandsløvens § 10, men at den ikke var så alvorlig, at han er blevet uegnet til at varetage sin stilling. Han blev herefter tildelt en advarsel.

Jeg skal således bekræfte, at grundlaget for advarslen til Leif Bork Hansen er tjenestemandsløvens § 10.

Spm. nr. S 178

Til kirkeministeren (18/10 99) af:

Margrete Auken (SF):

»Vil ministeren oplyse, om hun finder, at man uden at foretage en konkret bedømmelse og afvejning - altså skøn - kan lægge til grund, at tjenestemandsløvens § 10 er overtrådt, blot såfremt den pågældende er dømt for en forseelse, hvor den rent abstrakte strafferamme er af en vis størrelse?«

Begrundelse

Af notatet fremgår det på side 2 (6. afsnit), at »Bork Hansen er dømt for overtrædelse af udlændingeløvens § 59, stk. 3. Bestemmelsens strafferamme er bøde, hæfte eller fængsel indtil 2 år. Det gerningsindhold, der beskrives i bestemmelsen, må derfor generelt anses for en så alvorlig forseelse, at denne må antages at indebære en tilsidesættelse af det vandelskrav, der påhviler en tjenestemand som tjenesteforpligtelse efter tjenestemandsløvens § 10«.

Svar (27/10 99)

Kirkeministeren (Margrethe Vestager):

Efter min opfattelse skal bedømmelsen af, om en given handling er i strid med vandelskravet i tjenestemandsløvens § 10, helt klart ske efter et konkret skøn i den enkelte sag.

Ved bedømmelsen af, om en strafbar handling er en overtrædelse af tjenestemandsløvens § 10, er udgangspunktet, at en strafbar handling kan være agtelses- og tillidsforringende.

Kriterierne for, om en given lovovertrædelse henhører under området for en tjenstlig sag efter tjenestemandsløvens § 10 er blandt andet lovovertrædelsens art og grovhed. Ligeledes har det i relation til lovovertrædelsens art betydning, hvilken stilling den pågældende varetager.

I den for en lovovertrædelse fastsatte strafferamme ligger en vurdering af, hvordan samfundet takserer den pågældende lovovertrædelse. Dens alvor er med andre ord på forhånd bedømt af lovgivningsmagten. Inden for strafferammens grænser kan domstolene efter en bedømmelse af den konkrete sag yderligere graduere lovovertrædelsens alvor i form af en mere eller mindre hård strafudmåling. Det er klart, at begge dele må få indflydelse på en ansættelsesmyndigheds bedømmelse af en ansats adfærd.

I den konkrete sag vedrørende Leif Bork Hansen har Kirkeministeriet ved udøvelsen af sit lovmæssige skøn lagt vægt på, at Bork Hansen er dømt for overtrædelse af udlændingeløvens § 59, stk. 3, en bestemmelse, der omhandler det, der i straffeløvens § 125a betegnes som menneskesmugling. Lovovertrædelsen kan under normale omstændigheder straffes med fængsel indtil 2 år.

Det har ligeledes indgået med betydelig vægt i skønnet, at Retten i Lyngby idømte Leif Bork Hansen 20 dages betinget hæfte, hvad der var en markant skærpelse i forhold til hidtidig praksis på området.

Disse to omstændigheder var så tungtvejende, at ministeriet lagde til grund, at Leif Bork Hansen havde overtrådt tjenestemandsløvens § 10 ved at have vist sig uværdig til den agtelse og tillid, som hans stilling som sognepræst kræver.

Herudover har ministeriet også ved sanktionsvalget foretaget et konkret skøn.